Rakkaus ja uskollisuus

Kirjoittanut Aulis Murto

Näin lauloi isoni ennen,
taatto nuorna ollessansa.
Lauloi sen kesäkivellä,
kertoi keinukalliolla,
hurmaksi tytön ihanan,
oman impensä iloksi.
Vielä lauloi järven jäällä
rekilauluille ruveten.

Tultua totisen talven,
päästiin paukkupakkasihin,
kantoi vaari neion nuoren
peitteli rekosehensa.
Siitä kantoi korjahansa,
nosti neion naiseksensa,
oman pirttinsä iloksi,
kotikultansa somaksi.

Koht on kauniimpi kotinsa
ilo tumman parren alla.
Vielä hän aitanki avasi,
avaimen kätehen laski.
Laittihe laverillensa
parhaan taljan kyljen alle.
Siin oli onnesta osansa
elon päivien ajaksi.

Kaunis kuusi kukkalatva,
kotipihlaja somempi.
Kaunis neito hurmahuuli,
oma armas on sulompi.
Hetken lempi, hetken huuma,
oma rakkaus parempi
kuin nuoret kesäkivellä
suvipäivien sulossa.

Nuoruus aika, leikin aika,
siitä hetki on elämä.
Kohta ilta joutunevi
viimein laskihe levolle.
Hyvä silloin iltahetki,
tuokio käsi käessä,
tullessa elämän illan,
päivän pitkän päättyessä,
Iltaruskon rauetessa
saapuissa ikuisen rauhan.